

крави, и волове, и овце, имаше до триста различни гадове, а подниците бѣха пълни съ нѣколко бѣчи хубаво старо вино! Всичко това се е печелило и събирало съ година, както съ собственния трудъ на братията, тѣй и отъ пожертвованията на богомолцѣтъ; и ето, че отъ всичко това останахъ азъ при отстъпването на вашитѣ войски отъ Елена: гладнитѣ и сѣрдити солдате и казаки надигнаха чистебни всичкитѣ животни, а бѣчитѣ съ виното разбиха! Напрасно продължаваше архимандрита, «се мъчихъ да убѣждавамъ вашитѣ хора, че всичкитѣ ще вгасамъ да ги напоѣмъ съ вино, само бѣчитѣ да не разбиватъ! Не, нищо не помагаше! Като удари съ приклада на пушката въ дъното на бѣчвата и потича онова ми ти вино като чешма! 10 или 20 души се напиватъ, а другото отива на вѣтъра! Да те е жалъ просто да гледашъ! Прочее, бързаха да отстъпватъ, затова и дѣла си сж безрѣдници сториха!»

Не можъ да кажъ, че всичкитѣ тия приказки бѣха приятни за слушане.

Архимандрита продължаваше да нарѣжда мѣнастирски си лѣтописъ и въ неговото календарско книже казва се, между другото, че въ 1836 год. Султанъ Махмудъ посѣтилъ градоветѣ: Руссе, Търново и Габрово, а въ 1846 год. Султанъ Абдулъ Меджидъ обикалялъ България. Стареца съ уважение се произнася за Матхадъ паша, бившия генералъ губернаторъ на България, признава го за уменъ човѣкъ и че билъ способенъ да вселява миръ въ страната. Матхадъ-паша посѣтилъ лично мѣнастиря въ 1866 год.

За миналогодишното клане архимандрита разказва, че баши бозуцитѣ грабиле и тичале по околността, нѣ не сѣ рѣшили открито да нападнатъ на мѣнастиря; пжкъ той, съ братията и пѣтницитѣ българе, които случайно се намирали въ мѣнастиря, твърдо рѣшилъ да се защитава.

Всичкитѣ изгорени села отъ тая страна на Балкана архимандрита ги изкарва до 66 и, освѣнъ това, четири раззорени и разсипани мѣнастире. Бѣседата се продължава по кжсно отъ сръднощъ.